

A Prelátus 2010. májusi levele

A Prelátus arra buzdít, hogy tegyük le Szűz Mária lába elé a mindennapi élet aggodalmait, amint azt Szent Josemaría oly sokszor tette.

2010.05.17.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Itt állunk Szűz Mária hónapjának kezdetén, amely most egybeesik a Műben kihirdetett Mária-évvvel is. Szívünkkel és gondolatainkkal

azonnal Szűz Mária, Isten Anyja és Édesanyánk felé fordulunk, hogy köszönetet mondjunk neki azért a számtalan kegyelemért, amelyben állandóan részesülünk az ő közbenjárására. E kegyelmek egy részéről tudunk, míg a többiről nem. Mégis mi sem biztosabb annál, hogy Isten – aki így kívánja növelni az Édesanyja iránti tiszteletet – kegyelmének kincseit Édesanyján keresztül akarja nekünk adni, aki mindig szoros egységben van Fiával és Tőle függ. „Szűz Mária anyai közbenjárása nem homályosítja el Krisztus egyedüli és tökéletes közbenjárását” – mondta II. János Pál, amikor a II. Vatikáni Zsinat néhány kijelentését magyarázta. Épp ellenkezőleg, „Mária nem akadályozza Krisztus egyedüli közbenjárásának gyakorlását, hanem rávilágít annak gyümölcsöző és hatékony természetére.”[1]

E napok során különösen hálát adunk Szűz Máriának azon 32 fivéretek pappá szenteléséért – bocsássatok meg a kitérőért –, akiket május 8-án szentelek fel a Sant'Eugenio-bazilikában. Imádkozzunk a Szűzanyához értük és minden papért.

A kereszténység történelme számtalan példát kínál arra, ahogy Szűz Mária anyai oltalmába vette gyermekeit, akiket különleges kegyelmekkel is segített és segít. A legrégebbi, Szűz Máriához szóló imádság, az *Oltalmad alá futunk*, amelyet Szent Josemaría oly gyakran imádkozott, a III. századból származik és a következő bizonyosságnak ad hangot: „Oltalmad alá futunk, Istennek Szent Anyja, könyörgésünket meg ne vedd szükségünk idején, hanem oltalmazz meg minket minden veszedelemtől, mindenkoron dicsőséges és áldott Szűz.”[2]

Mindannyian megtapasztaltuk már életünkben Szűz Mária segítségét, amely arra irányult, hogy bensőségebb viszonyba kerüljünk az Úrral. Ezért és mivel megérdemli – hiszen a teremtmények között Szűz Mária a legnagyobb, nála csak Isten nagyobb –, soha nem lehetünk elég hálások a gondoskodásáért, és soha nem dicsérhetjük annyira, amennyire megérdemelné. Ahogy Szent Josemaría fogalmazott a keresztény hagyományt folytatva: ***A múlt századokban a teológia megalkotott egy kifejezést, amely összefoglalja a keresztények szeretetét Isten Anyja iránt: de Maria, nunquam satis. Lehetetlen túlzásba esni akár írásban, akár szóban annak méltóságát illetően, aki a Szentháromság második Személyének testét és vérért adta.***

[3]

Erre épül tehát Mária-tiszteletünk, amely az elkövetkező hetek során

világszerte láthatóbb módon virágzik. Nekünk azonban több okunk is van arra, hogy különleges szeretettel forduljunk a Szűzanya felé. Arra a két évfordulóra gondolok, amely erre a hónapra esik: az Atyánk első májusi zarándoklata, amelyre 1935-ben került sor Sonsolesben, valamint a guadalupeai Szűz Mária előtt végzett kilenced 1970-ben. Ezek az események hozzátartoznak az Opus Dei történetéhez, és a hála, amellyel felidézzük őket, arra indít, hogy elmélkedjünk azon, amiről XVI. Benedek a következőket mondta:

Isten Fiának megtestesülésével az örökkévalóság belépett az időbe [...] Az időt úgymond „megérintette” Krisztus, Isten Fia, Szűz Mária Fia, és új és egyben meglepő jelentőséget kapott Tőle: az üdvösség és a kegyelem ideje lett.[4] Ezért – vonja le a következtetést a Pápa – **életünk valamennyi különböző eseményét, legyenek azok fontosak vagy**

**jelentéktelenek, egyszerűek vagy
megmagyarázhatatlanok,
örömteliek vagy szomorúak, az
üdvösség jelének fényében kell
látnunk, és meg kell hallanunk
Isten hívását, amellyel egy olyan
cél felé akar minket vezetni, amely
meghaladja az időt: az
örökkévalóság felé.[5]**

A Mű történetének két időpontja,
amelyről szót szeretnék ejteni,
világosan szemlélteti Isten *belépését*
az emberiség történelmébe, és főként
az Egyház e kis részének, az Opus
Deinek történetébe.

Holnap lesz 75 éve, hogy 1935. május
2-án Szent Josemaría megalapozta a
májusi zarándoklat szokását,
amelyből már oly sok lelki gyümölcs
fakadt. Azóta több millió ember
tanulta meg bensőséges módon
kimutatni gyermeki szeretetét Szűz
Mária iránt. Azt javaslom, hogy
ebben a hónapban tegyünk nagyobb

erőfeszítést arra, hogy sok barátunk kíséren el minket Szűz Máriához e látogatások alkalmával. Meg akarjuk köszönni a Szűzanyának azt, hogy gondoskodik az Egyházzal és minden egyes gyermekéről.

Ha rendszeresen igyekszünk egyre közelebb kerülni Szűz Máriához, az azt jelzi, hogy a lelkünk keresztény levegőt szív. Megeshet, hogy hibázunk útközben, hiszen senki sem tökéletes ezen a világon, de aki kitartóan imádkozik a Szűzanyához, talán a gyermekként tanult imákat ismételve, és nem mellőzi azokat, arról tanúskodik, hogy szívében keresztény, és égi Édesanyánk segíteni fog neki most és – amint az Üdvözlégyben imádkozzuk – halálunk óráján is.

Segíteni akarunk sok más embernek, hogy osztozzanak a Szűzanya iránti gyermeki szeretetünkben. Azzal, hogy elhívjuk ismerőseinket,

barátainkat, rokonainkat, hogy
jöjjenek el velünk egy májusi
zarándoklatra, segíthetünk nekik
felfedezni azt az örömet és békét,
amelyet Szűz Mária önt azok lelkébe,
akik az ő gyermekeinek tudják
magukat. Bárcsak minél több nőben
és férfiben alakulna ki az a szokás,
hogy mindennap elimádkozzák a
rózsafüzért. Bátran leküzdjük attól
való félelmünket, hogy mit
gondolnak majd az emberek, és
belekezdünk e beszélgetésekbe?
Szeretetünk Szűz Mária iránt arra
sarkall minket, hogy az emberek
javát keressük?

Egy másik fontos családi évfordulót
is ünneplünk ebben a hónapban: 40
éve utazott az Atyánk Mexikóba,
hogy a guadalupai Szűz Mária előtt
imádkozzon. Emlékszem arra a
meglepetésre és örömré, amelyet
éreztek mi, akik fizikailag mellette
voltunk, amikor 1970. május 1-jén
közölte velünk, hogy úgy határozott,

Mexikóba utazik. Egyúttal arra is rögtön megkért minket, hogy szervezzünk meg mindent, amit kell, és május 15-én hajnalban megérkezett Mexikóba. Az Egyház, a Pápa és a lelkek iránti szeretetétől hajtva a Szűzanya kezébe akarta letenni szívének valamennyi szándékát. Ahogy ő fogalmazott: ***Mit kér az Atya? Szűzanyánk, a mindenható közbenjáró lábánál az Atya békét kér a világ számára, az Egyház, a Mű és minden egyes leánya és fia szentségéért imádkozik.***[6]

Már az Amerikába vezető repülőúton is észrevehető volt az alapítónk rendkívüli összeszedettsége. És amint megérkeztünk Mexikóvárosba, noha hajnali 3 óra volt, haladéktalanul el akart menni, hogy imádkozzon a guadalupei Szűz Mária előtt. Erre nem volt lehetőség, mivel a bazilika zárva volt. De amint az orvosok és a fiai megengedték neki –

mivel hozzá kellett szoknia a magassághoz és az időeltéréshez –, néhány fia társaságában elment a *Villába*, a kegyhelyre. Ez volt az első alkalom, hogy Mexikóvárosban járt. Miután üdvözölte az Oltáriszentségben jelen lévő Urat, letérdelt a szentélyben, és mintegy másfél órán keresztül elmélyülten imádkozott. Ez idő alatt a templom fokozatosan megtelt az Atyánk leányaival és fiaival, munkatársakkal és barátokkal, akik az alapítónkkal együtt akartak imádkozni.

Mivel ez az imádság sokáig tartott, Pedro Casciaro atya, Mexikó akkori helynöke elmondta az alapítónak, hogy mi történik. És mivel az Atyánk mindig kerülte a „feltűnést”, félbeszakította Szűz Máriával folytatott beszélgetését, és kérte, hogy keressenek valamilyen megoldást erre a kis problémára. A következő naptól fogva a kilenced végéig egy szűk, kissé kényelmetlen

erkélyen imádkozott, amelynek az volt az előnye, hogy magasabban helyezkedett el, közel a Szűzanya képéhez, és onnan a templomban lévő emberek nem láthatták őt. Szent Josemaría ott bensőségesen, hangosan beszélgethetett a guadalupai Szűz Máriával, és megoszthatta vele, ami a szívét nyomta. Hála Istennek, le tudtuk jegyezni, amit a Szűzanyával folytatott beszélgetései során mondott, amelyekben buzdítására mi, akik vele voltunk, is részt vettünk.

Intenzív gyermeki imádság volt az övé, teljesen ráhagyatkozott Isten akaratára, ugyanakkor kitartóan imádkozott, mint egy bizalommal teli kisgyermek. Az erkélyen végzett kilenced első napján, május 17-én, miután néhány percre csendben elmélkedett, azt javasolta, hogy imádkozzuk el együtt a rózsafüzér mindhárom részét és minden titok

után tartsunk egy kis csendet. A végén felolvasott néhány evangéliumi szakaszt, amelyben az Úr a kérő imádság szükségességéről beszél. Az alábbiakban idézek néhány mondatot abból az imádságból, amelyet már olvastatok és amelyről, legalábbis egyes részeiről már elmélkedtetek más alkalmakkor.

Jézus azt mondja: minden, amit hittel kérünk, megadatik nekünk. És belőlünk nem hiányzik a hit, mivel azt megkapjuk Tőled, Urunk. Ez a bizonyossággal teli ígéret mindig érvényes lesz, mivel szavai, az Úr szavai nem múlnak el.

Itt vagyunk sok ezer lélek képviselőjében, és azért jöttünk, hogy kérjünk, mint egy kisgyermek, aki biztos benne, hogy meghallgatják. Úgy kérünk, mint egy kisgyermek, mint egy kis család, és azt akarom, hogy a Mű mindig az legyen: egy kis

család, amely szoros egységet alkot,
noha elszórtan élünk a világ
különböző pontjain. És követelőzően
kérünk tőled, Édesanyád
közbenjárására, mivel tudjuk, hogy
meg kell hallgatnod minket. Iterum
dico vobis – írja Szent Máté – quia, si
duo ex vobis consenserint super
terram, de omni re quamcumque
petierint fiet illis a Patre meo qui in
caelis est (Mt18,19). Azt is mondom
*nektek: ha ketten közületek valamiben
egyetértenek a földön, és úgy kérik,
megkapják mennyei Atyámtól. Kérő
imádsággal fordulunk Hozzád az itt
jelen lévőkkel, a misét bemutató
pappal és az Édesanyádnak adott
tisztelettel együtt. Mi, akik itt
vagyunk, a többiekhez hasonlóan a
Föld minden útján hozzád fordulunk
kéreseinkkel – nagy hittel és abban a
reményben, hogy meghallgatsz
minket. Ez a legkülönfélébb
életállapotú, fajú és nyelvű lelkek
folyamatos imádsága. Az ő
imádságuk a mi imádságunk, és*

*állandó kéréssel fordulunk hozzád,
Uram, Édesanyádon keresztül.*

E szavakkal arra szeretnék
buzdítani benneteket, hogy érezzétek
a felelősséget, hogy továbbra is
forduljatok sürgető imádságokkal
az Úrhoz, még akkor is, amikor a
lelketek száraz és nehezetekre esik
párbeszédet folytatni vele.

Gyengeségeink ellenére, annak
ellenére, hogy nem tudjuk, mit
mondjunk, a beszélgetés szándéka
már elég ahhoz, hogy valóra váljon,
és megkapjuk, amire szükségünk
van.[7]

Álljunk meg egy pillanatra,
gyermekeim, és gondolkodjunk el
azon, hogy vajon mi most és mindig
folytatjuk-e az Atyánk kérő
imádságát, szoros egységben
vagyunk-e az ő imádságával – amely
a Mennyországban sem szűnik meg –
az Egyházért és a Műért. Nem számít,
ha olykor száraznak érezzük

magunkat, mert úgy tűnik, hogy a szívünk nem vesz részt az elmélkedésünkben vagy szóbeli imádságunkban. Szent Josemaría így beszélt erről: ***Ne aggódjatok, ha hiányzik belőletek a buzgalom, ha nehezen imádkoztok. Olyanok vagyunk, mint az őrt álló katonák, akik szolgálatban vannak; olyanok vagyunk, mint a katonák, de egyben olyanok, mint gyerekek. Ha nem tudjuk, mit mondjunk, de tudjuk, hogy imádkoznunk kell, úgy fogunk imádkozni, mint a katonák, de egyben mint a gyerekek, vagyis hittel. Most arra kérjük Őt, bár lehet, hogy csak az ajkunkkal, hogy teljesítse, amit mondott. Elmondjuk neki, hogy azért kérjük Őt, hogy meghallgasson minket: ez egy követelés, de egy gyermek követelőzése, amellyel az Atyához fordulunk Fiának ígéretére támaszkodva. És természetesen Édesanyánkhoz is fordulunk, az ő***

***mindenható közbenjárását kérjük:
Édesanyánk, hallgass meg minket!***
[8]

Úgy vélem, hogy mindannyian így akarunk imádkozni vagy meg akarunk tanulni így imádkozni, ugyanazzal a teljes bizalommal és ráhagyatkozással égi Édesanyánk iránt. Most – amint már sokszor emlékeztettelek rá benneteket – folyamatosan meg kell újítanunk kérő imádságunkat az Egyházért, a Pápáért és a munkatársaiért, a püspökökért, a papokért és Isten egész népéért. Próbáljuk meg e szándékokat nagy erővel a Szűzanya elé tárni májusi zarándoklataink során. Elgondolkodsz azon, hogy ha a barátaid látnák Szűz Mária iránti szeretetedet, úgy éreznék, hogy nekik is szeretniük kell őt, hogy az oltalmát kell keresniük?

De bizalommal telve kell imádkoznunk, olyan hittel, amely

hegyeket mozgat, ahogy az Úr mondta. Hallgassuk tovább, mit mondott az Atyánk abban az első imádságban, amelyet hangosan végzett a guadalupe-i Szűz Mária előtt: **Omnia quaecumque orantes petitis, credite quia accipietis, et evenient vobis (Mk11,24).** *Ha imádkoztok és könyörögtök valamiért, higgyétek, hogy megkapjátok, és akkor valóban teljesül kérésetek. Teljesül kérésetek! E szavak nagy bizonyosságot közvetítenek számunkra. Isten Fia mondta – Isten Fia, aki nem tud hazudni! Nekünk pedig hinnünk kell. Olyan hitre, amely már megvan bennünk; ezért jöttünk ide kérni! De kérésünkkel azt is mondjuk neki: adauge nobis fidem!(Lk17,5). Növelj bennünk a hitet! Kitartóan kell kérnünk, újra és újra, mindig, mint amikor kisgyermekként az édesanyánktól kértünk, ugyanúgy! És itt, akik most itt vagyunk,*

***mindenkiért imádkozunk,
mindenki nevében kérünk, akkor
is, amikor kevés bennünk a
buzgalom, amikor nehezünkre esik
elkezdeni beszélni, elmondani
Neked, amit el akarunk mondani.***

Omnis enim qui petit accipit, et qui quaerit invenit, et pulsanti aperietur (Lk11,10). Mert mindenki, aki kér, kap, aki keres, talál és aki zörget, annak ajtót nyitnak. Ismét Jézus beszél azokkal a szavakkal, melyeket Szent Lukács jegyzett fel számunkra. Oly világosan beszél, hogy soha ne felejtsük el: aki kér, kap. Ezért tovább kell kérnünk, és merészen, bizalommal, követelőzően kell kérnünk. Ezért jöttünk el ide, és ezért kell igyekeznünk folyamatosan, makacsul imádkozni. Édesanyánk, emelj szót értünk, és segíts, hogy egyre többet kérjünk.[9]

Most ennyit idézek az Atyánk imádságából, gyermekeim, bár ő még

hosszasan folytatta beszélgetését az Úrral. De elengedhetetlen, hogy emlékeztesselek benneteket arra, hogy a hónap második felében három nagyon fontos liturgikus ünnepre kerül sor: Urunk mennybemenetelére, a Szentlélek eljövételére Pünkösdkor és a Szentháromság ünnepére. Ha a Szűzanyához fordulunk, ő arra buzdít minket, hogy készüljünk fel megfelelően, hogy jobban ki tudjuk használni az ezen ünnepek kínálta kegyelmeket, ahogy tette Jézus első tanítványaival is. Egyértelmű számomra, hogy Mária rejtett és csendes élete után az Úr azt akarta, hogy az Édesanyja nagyon is jelen legyen az Egyház születésekor az emeleti teremben, a Cenákulumban, hogy az apostolok megtanulják, hogyan kell szeretni Jézust és a Szentháromságot.

Május utolsó napjainak arra kell sarkallnia minket, hogy elmélyüljünk

Pünkösöd liturgikus ünnepében.
Maradjunk az Egyház Anyjának
közelében, aki egyben a Szentlélek
temploma is: mindig ez a legjobb
módja annak, hogy kiáradjanak ránk
a Vigasztaló Szentlélek ajándékai és
gyümölcsei. Mint mindig, arra kérlek
benneteket, hogy tárjátok Szűz
Mária, e mindenható közbenjáró elé
minden szándékomat – ti is
valamennyien szerepeltek bennük –,
hogy egyre bensőségebb kapcsolat
alakuljon ki köztünk és az Atyaisten,
a Fiúisten és a Szentlélek Úristen
között.

Szívem minden szeretetével
megáldalak benneteket.

Atyátok,

+ Javier

Róma, 2010. május 1.

[1] II. JÁNOS PÁL: Szűz Máriáról szóló katekézis általános kihallgatás keretében, 1997. október 1.

[2] LITURGIA HORARUM, Mária-antifóna a kompletórium végén

[3] SZENT JOSEMARÍA: „La Virgen del Pilar” című cikk, posztumusz kiadva: Libro de Aragón, Zaragoza, 1976

[4] XVI. BENEDEK: évváró szentbeszéd, 2009. december 31.

[5] *Ugyanott*

[6] SZENT JOSEMARÍA, 1970. október

[7] SZENT JOSEMARÍA imádságáról készített feljegyzések, guadalupe-i kegyhely, 1970. május 17.

[8] *Ugyanott*

[9] *Ugyanott*

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-prelatus-2010-majusi-
levele/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2010-majusi-levele/) (2026.03.11.)